

(Markvorsen), som i Fællesskab have stillet et Ændringsforslag til § 4 under Nr. 2, at det var, dersom Flertallets Forslag vedtoges, at give dem, der fiske paa Bundgarnspladserne, en Ret, som var lige saa stor og lige saa farlig som den, Aalegaards-ejerne nu have. Jeg har vanskeligt ved at forstaa, hvorledes de to ærede Medlemmer kunne fremsætte saadanne Overdrivelser, som det efter min Mening er at udtale noget saadant. Dersom der ikke laa mere i den Aalegaardsret, som indeholdes i den nuværende Fiskerilovs § 3, end dette, at en Grundejer kan udsætte sin Aalegaard Aar efter Aar og kan benytte den, saa længe han lever, men at, naar han ikke lever mere, Pladsen saa skal opslaaes ledig, og der saa skal være Lodtrækning om, hvem den næste Ejer skal være, dersom der ikke laa mere i Aalegaardsretten end dette, ja, saa tror jeg ikke, at det vilde have forvoldt saa mange Vanskeligheder at komme ud over det Spørgsmaal, som det har, saa vilde den Sag ikke nu gennem mange Aar have kunnet hindre os i at faa den Fiskerilov, som vi trænge saa haardt til, og som Fiskerne længes efter.

Tilmed indeholdes der ogsaa i dette Forslags § 14 angaaende Bundgarn, som det ærede Medlem for Mors (Markvorsen) ogsaa erkendte, den Bestemmelse, at henholdsvis 2 à 300 Favne fra det Bundgarn, som udsættes, kan en anden Mand udsætte sit Bundgarn. Nej, var det ikke værre med Hensyn til Aalegaardsretten, end at man kun havde Lov til at fiske 200 à 300 Favne ud for og til Siderne fra et udsat Bundgarn, ja, saa gentager jeg, saa var det ikke saa meget farligt med den Aalegaardsret, som det er. Men de Herrer vide — baade det ærede Medlem for Mors og det ærede Medlem for Helsingør og alle andre ærede Medlemmer i denne Sal — meget godt dette, at Bestemmelserne i den nuværende Lovs § 3 forstaaes og fortolkes saaledes, at en Grundejer, som har udsat sin Aalegaard, kan hindre en Fisker i at sætte sin Ruse, selv om det er flere Hundrede Favne ved Siden af Aalegaarden. Saa den Bundgarnsret, som vi have villet give ved at vedtage Ændringsforslag under Nr. 1, kan slet ikke sammenlignes med den Aalegaardsret, som nu er gældende Ret.

Det ærede Medlem for Mors antydede, at Ordføreren havde skrevet noget i Betænkningen, som gik i Retning af det samme, som det ærede Medlem udtalte. Ja, det er rigtigt, der er skrevet noget

saadant i Betænkningen, men det er netop det ærede Medlem selv Anledningen til. Jeg har skrevet i Betænkningen, at der i Udvalget var nogen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at optage en saadan Bestemmelse som den, der er indført her i Ændringsforslaget under Nr. 1. Men det er ikke mig og ikke Udvalgets Flertal som saadant, der har haft denne Betænknelighed, eller som jeg har sigtet til ved dette. Men det er det ærede Medlem og de, der staa paa samme Side som han, der have bevirket, at dette er kommet til at staa i Betænkningen. Jeg mente, at jeg skyldte Udvalgets Mindretal at antyde, at noget saadant havde været fremme i Udvalget. For øvrigt er det ogsaa udtalt fra den højtærede Landbrugsministers og fra anden Side under Behandlingen i Gaar og i Dag, at Fiskerne ønske en saadan Bestemmelse. Det har vist sig i alle Fiskerivedtægter, som ere oprettede fra 1888 til nu, og, om jeg husker ret, bestaar der endnu mellem 20 og 30 af disse Vedtægter. I alle disse findes der en lignende Bestemmelse som den, vi have ønsket at sætte ind ved dette Ændringsforslag under Nr. 1, nemlig at de, som en Gang have anskaffet sig et kostbart Redskab og fundet sig en god Bundgarnsplads, have Ret til fremdeles at benytte denne Plads, saa længe de ønske at benytte den. En saadan Bestemmelse blev ikke indført i Loven af 1888, fordi vi ikke den Gang havde nogen Praksis at gaa ud fra, nogen Erfaring at bygge det saadant Forslag paa, men vi have en saadan Erfaring nu, efter at Fiskeriloven har eksisteret siden 1888. At der i alle de henimod 30 Fiskerivedtægter er indført en saadan Bestemmelse, synes mig at være det bedste Bevis for, at Fiskerne ere stemte derfor, og vi gøre da ikke andet end at hjælpe dem til at faa det, som de selv have indført i Vedtægtsvandene, indført paa de Pladser og Steder, hvor de ikke kunne faa oprettet Vedtægter.

For øvrigt kunde jeg fristes til at sige i samme Forbindelse: hvad Interesse kan man egentlig have af at nægte en Bundgarnsfisker Retten til at bevare den Plads, han nu en Gang har faaet? Det kan dog virkelig være Landbrugsministeren og Rigsdagen ligegyldigt, om de Fisk, der blive fangede paa disse Pladser, blive fangede af en Mand, der hedder Hansen, eller af en, der hedder Jensen, blot det er en Fisker. Det kan, synes jeg, være os ganske ligegyldigt, naar blot Fiskene blive fangede og derved komme Fiskerne og ogsaa Lan-